

kony módon sikerül megvalósítani. Az idők és terek egymást kérdezik, egymással találkoznak a tekintetek dinamikájában. A képek összessége arra hív, hogy újra rakjuk össze a jelenetet, hogy megalkossuk saját „mozinkat”.

Amint a tekintet megszokja ezt a tornát, az egyik vásznonról a másikra való sétával a szín kezd el vonzani különös módon. Tulajdonképpen nyoma sincs annak a szigorú mázgálásnak, amivel az úgynevezett kortárs művészet szembecsap túlfűtött élménykeresése közben, nyoma sincs érdek telenségnek és felületességnek.

Ellenkezőleg, a színes szürke finom atmoszférája, frissen és melegen vesz körbe minket, ebből tűnik ki itt-ott egy őszi levél arany csillogása, a föld kék vizei, a frissen kilőtt szarvas bőrén egy foltnyi húsdarab. Nyugalom és erő követik egymást hullámokban a tájban légies fényben, úgy ritmizálva a jelenetet, mint a csillagkivágás visszhangja. Amikor közelebről nézzük meg, a meglepetés még nagyobb. Ritkává vált jelenség, a festékek nemcsak a kép síkját fedik be, mint egy felületes kéreg. Lám a nagy változatos szürke foltok alatt és fölött megsejthető egy finom rózsaszín, egy élénk narancs, a fekete alatt virító sárga, teljes színkavalkád, amelyek összekeverednek, egymásba érnek, összeolvadnak azért, hogy megragadják a kép élő, élénk testét. Felületi effektusok nélkül de megragadó festői rétegezéssel, amelyben a szem visszafogottság nélkül kalandozik, hogy még jobban felfedezzen és játsszon a látható és az elrejtett evidenciáival. Időben megérett mű teljes, mély archeológiáját értjük meg, miközben a művész lassan-lassan nyomokat hagyott a „megragadás” folyamatában. Az anyag forgólapátja ez, ami rétegről rétegre haladva egyre növekvő nyomot hagy a képen.

Az esetvonások is ugyanazt igazolják: gyakran idegesek, néha az otthagytás határán, ritmizálják a teret pulzáló táncukkal. Hogy ne fedeznének fel a művész egész testének a nyomát, melyet átadott a munkájának, hogy vele együtt rezdüljünk minden gestusra, minden lökésre, minden bizonytalanságra, amit az átszellemült vászon felülete hagyott hátra?

Ez a fajta autenticitás meglep és vonz. Mi lehet felszabadítóbb, mint az ember (mint a művész) aki teljes mértékben átadja magát, néha akarata ellenére is a vásznainak.

Mi lehet varázslatosabb mint ez az anyag ami csodálatos módon indul útjára egy újra megtalált szakmában, hogy megragadja a legyőzhetetlent mindannyiunkból?

Mi lehet lenyűgözőbb, mint ez a meghívás a vonalak és színek közé, hogy újraérezzük az anyagot, megéljük a festészetet?

Veres Szabolcs festészete dícséretes sokk, ami sokat ígér. Fogadjunk, hogy az élete előrehaladtával és további tapasztalatokat szerezve a művész továbbra is tudni fog beszélni hozzánk és meghívni minket hogy keresezzük a saját tekintetünket.

Frédéric Stéphane BOYER, művészettörténet tanár, Francia Intézet, Bukarest
(fordította: SZABÓ Csilla)

Our heritage, the 20th century was one of the most accommodating for fine arts. It left the impression that everything and anything could be art. Assumed and urgently needed egoism? Pervert buffoonery? What remained: we were naïve (or blind) enough to approach it on basis of text and image. Its result today is this sorrowful artistic landscape obsessed with excess of colors, provocations, giantism and technology frustrating by a “novelty” in a permanent need of innovation, insipid by the lack of craftsmanship and authenticity.

As if our bulimic age would swallow without complexes its own historical past to throw it up ungraciously as colored roars, approximative drawings, lame compositions, spontaneously commercial nuances. In this big visual bazaar – even in Romania – we cannot cope with all those post-neo-cezanne-ean landscapes, with the pseudo-expressionist bouquets and other doubtful recyclings. “Contemporary bricoles” leave us without a word when eventual questions would appear. Moreover, this aggregate accumulates carelessly and unreserved, ridiculed by prices beyond common sense. But above all, “Art” is nothing else but what society forms from it.

With all these, sometimes happens that we meet a painter, often accidentally, in the corners of a group exhibition. We have to know how to use this occasion – it rarely emerges. Meeting Szabolcs Veres in such a context is a shock. An experienced eye cannot err and will stop and dilate upon his creations. In the middle of a more or less school-bookish exercises his painting distinguishes itself, raises its voice, imprinting a surprising force and maturity into the viewer's eyes.

You walked along more or less attractive creations trying to maintain a critical distance when suddenly this big scene emerges in front of you, imposing itself and absorbing you. In a few meters an umbrage opens wrapped in a light fog, mixing a luminous gold with wet turquoise. Close to a vegetal, uninhabited hut, the stodgy body of a deer is suspended while two peaceful bird contemplates a boring azure. The hunter's survey invisibly finished, and everything rests for a while in this flow of the morning. The subject strikes – regarding the urban landscape, manga recyclings and all kind of video abstractions. Its dimension strikes, too.

Certainly our age has a special taste for giantism, as if the size of our human creatures assures us of an already gained transcendence. A priori nothing is surprising. But in this case, the apparatus chosen by the artist surprises. Keeping totally its unity, the scene breaks up on four canvases which are autonomous and in the same time depend from each other. A subtle apparatus which reminds us of the spacial and temporal “digressions” of Manet or Picasso. What regards the modern heritage of seriality, it is turned efficiently into good account. Times and spaces question each other, interpellate themselves in the dynamics of the view. This collective of paintings invites us to recompose the scene to create our own “movie”.

Once the eye gets used to this gymnastics, to this stroll from one canvas to another, the color starts to attract in a strange way. Actually there is not a stri-

dent blob there which slaps us in the so called contemporary painting in a super-search of sensations, not a trace of insipid sombreness without profoundness. On the contrary, a subtle atmosphere of colored grey, fresh and warm, which overwhelms you and from which golden shining of an autumn leave crops up here and there, the blue waters of the Earth, a bit of flesh on the yet warm body of the deer recently hunted. Calmness and force follow each other through the landscape in a diaphanous light pulsing the scene similarly to an echo of off-cut stars.

If one watches it closer, the surprise is even greater. It is a rare phenomenon but Veres did not put the paint only on the surface as a superficial crust. Under and above these big grey beaches one may guess a delicate pink, a vivifier orange, under the black a bright and transparent yellow, a whole festival of colors that mix, interconnect, melt into each other to incarnate the live, vivifier body of the painting. Without peripheral effect but with a fascinating pictorial stratification in which the eye unreservedly adventures to look for and to play with the evidences of the apparent and the hidden. We observe here an entire and profound archeology of a work matured in time, in this passed time in which the artist slowly left behind these traces of the incarnation's struggle. A whirl of the material which marks like a growing – layer by layer – the emergence of the image.

The brush's tracing witnesses the same thing: often nervous, sometimes at the edge of abandon it gives rhythm to the space with its pulsating dance. One can guess the imprint of the artist's body dedicated entirely to his work, and one can vibrate together with him at each of his gestures, pulses, with each of his uncertainties left on the surface of the stretched canvas.

Such an authenticity surprises and attracts.

What can be more liberating than the man (as an artist) who entirely dedicates himself to his canvas, sometimes against it.

What can be of more magic than this material marvellously launched into a craftsmanship in order to incarnate the invincible in each of us?

What can be more fascinating than this invitation through tracings and colors to feel this material, to live the painting?

The painting of Szabolcs Veres is a salutary shock, an abundant promise.

Let's bet that by advancing in his life and experience, the artist will know how to speak to us and how to invite us to cross our own eye.

Frédéric Stéphane BOYER, Professor of Fine Arts at the French Institute, Bucharest
(translated by Tünde SZABÓ)

VERES Szabolcs
STUDIES FOR A HUNTING
ulei pe pânză | olaj, vászon | oil on canvas
140x120cm, 2008

VERES Szabolcs
STUDIES FOR A HUNTING
ulei pe pânză | olaj, vászon | oil on canvas
140x120cm, 2008

VERES Szabolcs
STUDIES FOR A HUNTING
ulei pe pânză | olaj, vászon | oil on canvas
150x120cm, 2008

VERES Szabolcs
STUDIES FOR A HUNTING
ulei pe pânză,
olej, vászon,
oil on canvas,
140x120cm, 2008

VERES Szabolcs
STUDIES FOR A HUNTING
ulei pe pânză,
olaj, vászon,
oil on canvas,
200x200cm, 2008